

А оборили клепачитѣ му присънка, той се вижда въ бащинъ домъ. Седи на прага и гледа градината на среща съ извишилия бобъ по високи пъртини; разлистилъ се, нацвѣтѣлъ да ти е драго да го гледашъ. Задъ него избуели царевици, разсадени по фитариитѣ на повлѣкли тикви и слуша вадичката, що ромоли край фитарии.

И той става, влиза въ градината да оправя заприщената вода. И трѣгва да плѣви показали се бурени по гнѣздата на боба; да очисти братясали стъркове на кукуруза . . . И когато се изправя предъ градината, той слуша какъ шушне разлистения бобъ; усѣща какъ го гаятъ трепналитѣ въ градината слънчеви лжчи — и на душата е тъй драго, че се не насища.